

РЕШЕНИЕ

№ 264

гр. Бургас, 20.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, IV ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и девети септември през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Георги Д. Пепеляшев
Членове: Георги Хр. Иванов
 Красимира Т. Донева

при участието на секретаря Жанета Здр. Кръстева
в присъствието на прокурора Зоя М. Милтиядова
като разгледа докладваното от Георги Хр. И.ов Въззивно административно
наказателно дело № 20232100600660 по описа за 2023 година

Въззивното производство е образувано по повод въззивна жалба от адв.
Д. Радева, защитник на С. Д. В. – обвиняема по АНД № 3759/2022 г. на РС –
Бургас, против Решение № 251/28.03.2023 г., постановено по същото дело, с
което обвиняемата С. Д. В., ЕГН ***** е призната за виновна в това, че
на 01.09.2019 г. в гр. Бургас, *****, не положила достатъчно грижи за
гръбначно животно – куче, порода „питбул“, което се намирало под неин
надзор, в резултат на което кучето /чрез захапване/ причинило на Д. Г. Д.
средна телесна повреда – обезобразяване на други части от тялото ,
изразяваща се в белег от кожен цикатрикс над дясно коляно, като на
основание чл. 325в, ал. 1, вр. чл. 78а, ал. 1 от НК я е освободил от наказателна
отговорност и ѝ е наложил административно наказание „глоба“ в размер на
1000.00 (хиляда) лева.

С решението, на основание чл. 189, ал. 3 съдът е осъдил обвиняемата С.
В. да заплати по сметка на ОДМВР – Бургас сума в размер на 217,80 лева,
представляваща сторени в хода на досъдебното производство разноски, както
и по сметка на Районен съд – Бургас сума в размер на 50.00 лева, за явяване
на вещо лице в съдебното производство.

На основание чл. 190, ал. 2 от НПК обвиняемата е осъдена да заплати по
сметка на БРС сума в размер на 5,00 лева – държавна такса в случай на

служебно издаване на изпълнителен лист.

Въззивната жалба съдържа оплаквания за неправилност и незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт. Иска се от въззивния съд да отмени решението и да оправдае В., поради липса на обективна и субективна съставомерност на нейното деяние по чл. 325в, ал. 1 от НК. Твърди се, че инкриминираното обезобразяване на пострадалата Д. би могло да е в резултат от неправилно лечение. В тази връзка е направено доказателствено искане за назначаване на допълнителна медицинска експертиза, с посочени във въззивната жалба въпроси.

По направените доказателствени искания на защитата, съдът се произнесе в съдебно заседание, като остави без уважение искането за назначаване на допълнителна съдебно-медицинска експертиза, а относно искането за извършване на освидетелстване на Д. Г. Д., съдът намери същото за основателно.

В съдебно заседание пред въззивния съд, обвиняемата С. В. се явява лично и със защитника си – адв. Димитринка Радева от АК – Бургас. Последната поддържа жалбата и навадените с нея възражения. Счита, че по делото не са събрани доказателства дали измененията във външния вид на пострадалата са били възприемани от околните като загрозяващи, като се позовава на константната съдебна практика – Постановление № 3 от 1979 г. на Пленума на ВС, в което е посочено, че не всяко обезобразяване представлява обезобразяване по смисъла на чл. 129, ал. 2 от НК. Изтъква се и, че субективните усещания на самата пострадала за уврежданията, загрозяващи или не, са без значение. Също така, защитата, с оглед личните възприятия на състава на съда и страните по делото относно белега на пострадалата, намира че е настъпила добра консолидация на раната и не може да се приеме наличието на квалифициращия белег, „обезобразяване“. На следващо място, защитата посочва, че БРС е постановил незаконосъобразен съдебен акт, като е признал подсъдимата за виновна в извършване на деянието при форма на вината непредпазливост, като разпоредбата, за която е призната за виновна, не предвижда наказуемост за извършване на деянието при такава форма на вина. Моли подсъдимата да бъде оправдана, поради несъставомерност на деянието.

В съдебно заседание представителят на Окръжна прокуратура – Бургас изразява становище за неоснователност на жалбата, като намира решението на БРС за правилно, обосновано и законосъобразно. Според прокурора първоинстанционният съд е изяснил обективно, всестранно и пълно обстоятелствата по делото, като е направил обоснован извод, че обв. В. е осъществила престъплението, за което ѝ е повдигнато обвинение. Също така намира, че обвиняемата е освободена от наказателна отговорност, като ѝ е определено административно наказание глоба към минимума, предвиден в чл. 78а НК, а именно в размер на 1000 лева.

След преценка на събраните по делото доказателства и в предмета и в

пределите на въззивното производство по реда на чл. 313 и чл. 314 от НПК, независимо от основанията, посочени от страните, настоящият въззивен състав намира следното:

Жалбата е подадена от процесуално легитимирано лице, в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване акт, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество същата се явява неоснователна.

Първоинстанционният съд е положил необходимите усилия за събиране на пълния обем от доказателства, позволяващи цялостното и всестранно изясняване на делото. Въз основа на тях е направил и изводите си относно фактите, които се споделят и от настоящия съдебен състав, а именно:

Обвиняемата С. Д. В. е родена на ***** г. в гр. *****, с постоянен адрес в *****. Тя е *****, *****, *****, ЕГН *****. Видно от приложената па делото справка за съдимост, тя е *****.

Обвиняемата В. се грижела в гр. Бургас, ж.к. „*****“ за мъжко куче, порода „питбул“.

Инспектори от отдел „Контрол и административно – наказателна дейност по опазване на околната среда“ при Община – Бургас, при извършена проверка по прилагане разпоредбите на Закона за ветеринарномедицинската дейност на 21.02.2019 г. установили, че в ***** В. отглеждала куче, порода „питбул“, цвят – черно-бял, без поставен идентификационен чип. Бил съставен констативен протокол за резултата от проверката, като били дадени предписания на обвиняемата, сред които да постави микрочип на кучето. На 01.03.2019 г. обвиняемата не представила в Община – Бургас паспорт с идентификационен микрочип за кучето, като не изпълнила предписанието, за което ѝ бил съставен АУАН № 0093338/01.03.2019 г. Въз основа на АУАН на обв. В. било издадено Наказателно постановление № Е 230/14.03.2019 г.

Около 22:30 часа на 01.09.2019 г. в гр. Бургас, ж.к. „*****“, свидетелката Д. Д. се прибирала в дома си, находящ се в ***** на комплекса. Свидетелката чула от входа кучешки лай и входната врата се отворила. В този момент от там излизала обв. В., която с едната си ръка държала на повод кечето си, порода „питбул“. Обвиняемата казала на свид. Д. да се отдръпне, като последната направила крачка назад, но кучето, водено от обвиняемата я захапало за десния крак, в областта на коляното и Д. паднала на земята. Свидетелят А.Р., който бил приятел на обвиняемата, чул виковете и веднага отишъл до кучето, като му разтворил устата, за да пусне свид. Д..

За случилото се бил подаден сигнал на тел. 112, като на място пристигнали полицейски служители от Четвърто РУ Бургас и автомобил на спешна помощ, с който свид. Д. била откарана в МБАЛ „Бургасмед“, където била приета за лечение.

В болницата било проведено оперативно лечение на свидетелката, като тя била изписана на 08.09.2019 г. с диагноза, посочена от вещото лице „Флегмон на десни бедро и подбедрица. Рани от ухапване от куче“.

На досъдебното производство била назначена и изготвена съдебномедицинска експертиза по писмени данни, от които се установява, че раните от ухапването, както и развилият се на тази основа флегмон, се квалифицират като временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Вещото лице д-р Янков дава заключение, че развитото се усложнение е очаквано и нередко срещано усложнение при замърсена рана.

След като е минал период на възстановяване, по делото е била назначена и изготвена допълнителна съдебномедицинска експертиза, вещото лице по която – д-р Милева, след извършен преглед на свид. Д. в съдебна медицина на 23.10.2021 г., е установила над дясното коляно на площ 14x3 см белег от оперативна интервенция, който е в пряка причинна връзка с рана от ухапване от куче, с белезникав цвят, на места с липсващо кожно ламбо, като раната е била покрита с белезникава кожа, на места вдлъбната и неравна. В заключението си, вещото лице е посочило, че установеният белег води до обезобразяване на други части от тялото, изразяваща се в белег от кожен цикатрикс над дясно коляно и белега е постоянен.

Този белег е констатиран в хода на съдебното следствие пред първоинстанционния съд, както и на съдебно следствие пред настоящия въззивен състав.

Описаната фактическа обстановка е установена въз основа на всички събрани в хода на досъдебното и съдебното производство гласни и писмени доказателства, а именно: показанията на свидетелите Д. Д., А.Р., Ж. Д., обясненията на обв. С. В., дадени на досъдебното производство, протокол за оглед на местопроизшествие, медицински документи, съдебномедицинско удостоверение, болнични листи, писмо отговор от Община Бургас, ведно с приложения – Констативен протокол, АУАН и НП, паспорт на домашен любимец *****, справка за съдимост, от изготвените съдебномедицинска експертиза по писмени данни и допълнителна съдебномедицинска експертиза.

Настоящият въззивен състав намира, че посочените доказателствени източници установяват по несъмнен начин фактите, очертани в обстоятелствената част на постановлението по чл. 375 от НПК.

Първоинстанционният съд е извършил анализ на доказателствените източници, покриващ изискванията на закона и подчинен на правилата на формалната логика, въз основа на което е направил обоснован и верен извод за това, че на 01.09.2019 г. в гр. Бургас, *****, не положила достатъчно грижи за гръбначно животно – куче, порода „питбул“, което се намирало под неин надзор, в резултат на което кучето /чрез ухапване/ причинило на Д. Г. Д. средна телесна повреда.

Показанията на свидетелката Д. Д., дадени на досъдебното производство и на съдебно следствие пред първоинстанционния съд са подробни, конкретни, съдържащи факти относно времето, мястото на инцидента, поведението на кучето и принадлежността му, а именно, че се касае за куче от породата „питбул“, което е държано на повод от обвиняемата

В., в момента когато я е нападнала. В показанията на свидетелката се съдържат в детайли действията на обвиняемата и на кучето при инцидента, къде е станал той, как кучето я е захапало и къде я е захапало, както и последващите действия на свидетеля А.Р..

Показанията на пострадалата свидетелка кореспондират и с показанията на свидетеля А.Р. – приятел на обв. В., както и с показанията на свид. Ж. Д..

Относно причинените на Д. наранявания, показанията ѝ се подкрепят от приложената по делото медицинска документация, както и от заключенията на вещите лица по извършените съдебномедицински експертизи.

Настоящата инстанция намира за неоснователно твърдението на защитата, заявено във въззивната жалба и в пледоарията пред въззивния съд, че неправилно избрания метод за лечение е довело до белега на пострадалата, като се твърди, че с използването на друга техника на лечение би могло той да бъде избегнат, като в тази връзка бе отправено искане за назначаване на допълнителна съдебно-медицинска експертиза, която да провери дали към момента белегът е загрозяващ, както и дали извършеното лечение на пострадалата е било адекватно с поставени конкретни въпроси, касаещи метода на зашиване на раната и начина на третиране на тъканите. За наличието на причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат, е ирелевантно обстоятелството, дали извършеното лечение на пострадалата е било най-подходящото в случая. Доктрината и постоянната съдебна практика на ВС и ВКС неизменно се придържат към разбирането, че причинната връзка между даденото деяние и определения престъпен резултат неразривно съществуват, когато деянието на извършителя е настъпилото първо по време обективно явление, без което вредоносните последици въобще на биха се реализирали. Пряка и непосредствена причинна връзка в наказателно-правен аспект е налице, ако деянието (в случая под формата на бездействие да се положат предписаните в нормативен акт грижи за гръбначно животно) представлява това условия, без наличието на което противоправния резултат не би настъпил. Причинната връзка не се прекъсва в случай, че в причинния процес, чието начало е поставено от инкриминираното деяние, се вмести и друга, допълнителна причина, която може да допринесе за съставомерния резултат, но сама по себе си не променя съществено хода на причинния процес. В този смисъл дори и да се установи, че е имало възможност за друг метод за зашиване на раната, който е възможно да е бил по-подходящ в случая, то това не би изключило причинната връзка между твърдяното от държавното обвинение изпълнително деяние и неговите общественоопасни последици. От изготвената на досъдебното производство допълнителна съдебно-медицинска експертиза от д-р Милева, се установява, че в резултат от ухапването от кучето пострадалата е претърпяла оперативна интервенция, като след извършен преглед на свид. Д. в съдебна медицина на 23.10.2021 г. вещото лице е установило над дясното коляно на площ 14x3 см белег от оперативна интервенция, която е в пряка причинна връзка с рана от ухапване от куче. Вещото лице е посочило, че белегът е с белезникав цвят, на места с

липсващо кожно ламбо, като раната е била покрита с белезникава кожа, на места вдлъбната и неравна, като в заключение е посочено, че установеният белег води до обезобразяване на други част от тялото, изразяваща се в белег от кожен цикатрикс над дясно коляно и белегът е постоянен. Така представеното заключение се подкрепя и от освидетелстването на свид. Д. в съдебно заседание пред въззивната инстанция.

За съставомерността на така повдигнатото на обв. В. обвинение по чл. 325в, ал. 1 от НК е достатъчно, че от обективна страна деецът не е положил достатъчно грижи за гръбначно животно, което се намира под негов надзор, в резултат на което то да е причинило средна или тежка телесна повреда на човек. Съгласно чл. 172, т. 2 от Закона за ветеринарномедицинската дейност обвиняемият е следвало да вземе всички необходими мерки конкретното животно да не създава опасност за хора. Същевременно разпоредбите на чл. 35, ал. 1 и ал. 2 от Закона за защита на животните са задължават лицето-собственик на животното, съответно да вземе мерки да не допуска животното само да напуска мястото на отглеждане, да навлиза в чужда собственост или на обществени места, както и да предотврати всяка проява на необоснована агресия на кучето, проявена на обществени места и при ситуации, застрашаващи живота или здравето на хора и животни.

Всички тези обстоятелства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, дават основание и на въззивната инстанция да сподели извода на първоинстанционния съд, че поведението на обвиняемата изпълва формата на изпълнителното деяние „неполагане на достатъчно грижи“.

В настоящия случай, от доказателствата по делото, се установява по безспорен и категоричен начин, че на 01.09.2019 г. грижата за животното – куче, порода „питбул“ е била предоставена на обв. С. В.. Също така се установява, че на инкриминираната дата, обвиняемата е извела кучето от входа на блока на повод, но без да е бил поставен намордник, като в разпоредбата на чл. 177, ал. 1, т. 3 от Закона за ветеринарномедицинската дейност се забранява извеждането на кучета без повод, а на агресивни кучета – и без намордник. Ноторно известно е, че кучета, порода „питбул“ са агресивно, то е следвало обвиняемата, извеждайки го на обществено място, да му постави освен повод и намордник. На обвиняемата също е било известно, че кучето е агресивно, като от доказателствата по делото се установява, че извеждайки го от входа, В. предупреждавала идващите да се отдръпнат. Безспорно установено е по делото, че кучето, независимо, че било на повод, е успяло да ухапе свид. Д. за крака, като, както се посочи и по-горе, ако кучето е било с намордник, не би се стигнало до този вредоносен резултат.

По делото по безспорен начин е установена и причинната връзка между ухапването от кучето и настъпилия вредоносен резултат – причиняване на средна телесна повреда на свид. Д. – обезобразяване на други части от тялото, изразяваща се в белег от кожен цикатрикс. В тази връзка съдът възприе изложеното от първоинстанционния съд, позовавайки се на трайната съдебна

практика, визирана в Постановление № 3 от 27.IX.1979 г., Пленум на ВС, изготвените по делото съдебно-медицински експертизи, както и лично възприетия белег при освидетелстването на свидетелката в съдебно заседание пред първоинстанционния съд, както и пред настоящия въззивен състав. С оглед на това, правилно и обосновано съдът е приел, че полученото обезобразяване не е временно, а се касае за постоянен, траен белег, като според заключението на вещото лице по допълнителната съдебно – медицинска експертиза, е постоянен и значително се отличава от останалата кожа на пострадалата, като засяга гладкостта на кожната обвивка, на места вдлъбната и неравна, и реално загрозява кожата над дясното коляно. Също така, правилно и обосновано съдът е посочил, че характерът и степента на увреждането се определят към момента на причиняването на телесната повреда, а не в по-късен момент, когато може да настъпят изменения, защото квалификацията на повредата се определя от онези условия, които пряко и непосредствено засягат и обуславят извършването на деянието и неговия резултат. Законодателят е съобразил факта, че не само изгледа на лицето, но цялостният анатомичен вид на човека е от значение за здравето на пострадалия (доколкото самите анатомични увреждания причиняват вреда на здравето), за неговото самочувствие, за психичното му разположение, както и за общото впечатление и за одобрителното негово възприемане в обществото. С оглед на това, телесна повреда по чл. 129 от НК биха били напр. цикатрикси по шията, крайниците, тялото, като без значение за съставомерността на деянието би била възможността дефектът да бъде прикрит с дрехи, с грим др. От показанията на свид. Д. се установява, че същата се притеснява да носи поли над коляното, както и ходи на плаж. С оглед извършеното освидетелстване на свид. Д. в съдебно заседание, настоящият въззивен състав не споделя заявеното от защитата, че, се установява, че е настъпила добра консолидация на раната и не може да се приеме наличието на квалифициращия белег „обезобразяване“.

Относно субективната страна на престъплението, въззивният съд прие, че деянието е извършено по непредпазливост под форма на небрежност. Обвиняемата не е предвиждала настъпването на общественоопасните последици (причиняването на средна телесна повреда), но е била длъжна и обективно е можела да ги предвиди. Бездействието на обвиняемата като наказателноотговорен субект по чл. 31, ал. 1 от НК за създаване на ефикасни пречки, спрямо воденото от нея на повод куче да причини вреди, е виновно. Проявената форма на вината ѝ е несъзнавана непредпазливост по смисъла на чл. 11, ал. 3, пр. 1 НК и е в пряка и непосредствена причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат. Това обуславя наказателната отговорност на обвиняемата за осъществено престъпление по чл. 325в, ал. 1 от НК, в какъвто смисъл е законосъобразното първоинстанционно решение.

Неоснователно е възражението на защитата, че престъплението по чл. 325в, ал. 1 от НК би могло да бъде извършено само при форма на вина „пряк умисъл“. При очертаване на обективните и субективните признаци на

престъплението по чл.325в, ал.1 от НК законодателят е използвал подхода при дефиниране на общото стопанско престъпление по чл.219 НК, съгласно който „Длъжностно лице, което не положи достатъчно грижи за ръководенето, управлението, стопанисването или запазване на повереното му имущество или на възложената му работа, и от това последва значителна повреда, унищожаване или разпиляване на имущество...“. От всички стопански престъпления само безстопанствеността и неупражняването на достатъчно контрол /чл.219, ал.1 и 2 от НК/ се наказват и когато са извършени по непредпазливост, без това изрично да е посочено в разпоредбите. По силата на чл.11, ал.4 от НК непредпазливите деяния са наказуеми само в предвидените от закона случаи, т.е. поначало те не се наказват. Допускайки по изключение наказуемостта на непредпазливите деяния, същевременно НК предвижда достатъчно основания и гаранции за това, а именно: а) деянията по непредпазливост са наказуеми, само ако увреждат обществени отношения, имащи подчертано важно обществено-политическо и правно значение; б) тези деяния трябва да увреждат в по-висока степен обществените отношения, т.е. да представляват повишена обществена опасност; в) необходимо е причиняването на реални вреди, защото деянията по непредпазливост създаващи само опасност, не се наказват по НК.

По тези съображения настоящият съдебен състав, като констатира, че с поведението си, обвиняемата В. е осъществила от обективна и субективна страна описаните във фактическата обстановка действия, с които е осъществила инкриминираното деяние намери, че същата правилно е била призната за виновна по повдигнатото ѝ обвинение.

Правилно и обосновано първоинстанционният съд не е приложил разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от НК, каквото искане е било отправено от защитата. В случая се касае за престъпление, което е резултатно. Деянието не може да се определи с ниска степен на обществена опасност, тъй като са били засегнати обществени отношения, които защитават здравето и телесната неприкосновеност. В случая е причинена средна телесна повреда на свид. Д., като е налице обезобразяване на други части на тялото, изразяваща се в белег от кожен цикатрикс над дясно коляно.

При реализиране на отговорността на обвиняемата, правилно първоинстанционният съд е съобразил императива за приложение на чл. 78а от НК, а именно освобождаване на обвиняемата от наказателна отговорност с налагане на административно наказание глоба в рамките на минимума от 1000 лв. и максимума от 5000 лв., при наличие на материалните предпоставки за това - за умишленото деяние да се предвижда наказание до 3 години лишаване от свобода, деецът да е пълнолетен, да не е освобождаван по този ред от наказателна отговорност и да не са причинени имуществени вреди или същите да са възстановени или обезпечени. Извършеното от обвиняемата В. не попада и сред изключенията на ал. 7 от същия член. Видно е, че всички изброени материални предпоставки за освобождаването ѝ от наказателна

отговорност са налице.

При индивидуализирането на така наложеното наказание, правилно районният съд е преценил, че същото следва да бъде определено при превес на смекчаващите отговорността обстоятелства, като е взел предвид трудовата ангажираност на обвиняемата, както и че същата е с необременено съдебно минало и за нея липсват данни за други извършени до момента правонарушения.

Предвид гореизложеното, както и липсата на данни за имущественото състояние на обвиняемата В., настоящият състав прецени, че наказание, определено в минималния от закона размер, а именно 1 000 лева, се явява справедливо и адекватно на извършеното и чрез него, в най-пълна степен ще се реализират целите на административното наказание, заложи в чл. 12 от ЗАНН, най-вече да се въздейства предупредително върху дееца и същата да се превъзпита към спазване на установения в страната правен ред. По тези съображения, правило първоинстанционният съд на основание чл. 78а от НК я е освободил от наказателна отговорност и ѝ е наложил административно наказание глоба в размер на 1000 /хиляда/ лева.

При преценката на съответното за извършеното по вид и размер наказание, настоящият съдебен състав намира, че Бургаският районен съд не е допуснал нарушение на материалния закон, поради което решението следва да бъде потвърдено и в тази част.

Правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е възложил в тежест на обвиняемата направените по делото разноси, като я е осъдил да заплати по сметка на ОДМВР – Бургас сума в размер на 217,00 лева, както и в полза на Районен съд – Бургас сума в размер на 50 лева – за възнаграждение на вещо лице, както и сума в размер на 5,00 лева – в случай на служебно издаване на един брой изпълнителен лист.

По горните съображения, изпълнявайки задълженията си по чл. 314, ал. 1 от НПК, въззивният съд, след като провери изцяло атакуваната присъда и не констатира допуснати от първата инстанция нарушения на материалния закон или на процесуалните правила, които да налагат нейното изменение или отмяна, намери, че решението следва да се потвърди.

Мотивиран от горното и на основание чл. 338, вр. чл. 334, т. 6 от НПК, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 251/28.03.2023 г., постановено по АНД № 3759/2022 г. по описа на Районен съд - Бургас.

Решението е окончателно.

На основание чл. 340, ал. 2 от НПК да се изпрати писмено съобщение на страните за изготвяне на въззивното решение.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____